

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

YIL: 6
SAYI: 79
FİYAT: 1,50
01.09.2026

ICONIC
İnşaat ve Gayrimenkul

Ofisimize
Bekleriz!

İskele Mah. Balıkcıhisar Sk. No: 5/1 Datça
iconicinsaat@gmail.com 0532 281 92 04

Biz Ne Ara Bu Kadar Alistık?

Özgür BASUT Yazdı 3'te

**Sıradanlık mı
yoksa biricik
olmak mı?**

Gül SESKİR Yazdı 4'te

**İlk Tunç Çağı
ve Ateşin
Efendileri**

Okan ÖZALP Yazdı 7'de

MİHRİCEM
OCAKBASI
DURUSU CİFTLİĞİ

*Röze Pişer,
Damaga Yazılır*

Tekel Fiyatına Sadece +%10

REZERVASYON
0252 712 48 10 • 0531 222 65 14
İskele Mah. Vatan Cd. No: 10/B

**Yumurtanın
Üstündeki Rakamlar**

Dyt. Canan Kaplan ERMiŞ
Yazısı Sayfa 5'te

**Veronika Gerçekten
Ölmek İstiyor Mu?**

Büşra BULUT Yazdı 2'de

İÇİNDEKİLER

2'de	İdris KENÇ	Harun BASUT	5'te
6'da	Bülent ZEYTİN	Ali KAYA	7'de

Veronika Gerçekten Ölmek İstiyor Mu?

Büşra BULUT

1988'de yayımladığı "Simyacı" kitabıyla dünya çapında hatırı sayılır bir okuyucu kitlesine ulaşan Paulo Coelho; 1998 yılına gelindiğinde daha farklı bir tarz, daha farklı bir üslup ve daha farklı bir konuyla karşımıza çıktı.

"Veronika Ölmek İstiyor" adını verdiği romanıyla, henüz ilk sayfaları karıştırdığımız sırada adeta bizi şok ediyor. Çünkü sonu baştan belli olan bir esere göz atıyormuşçasına eksik bir merak duygusuyla bir anda hikayenin içine giriyoruz. Slovenya'da yaşayan 24 yaşındaki güzeller güzeli genç bir kızın enteresan intiharıyla başlayan olay örgüsü "Peki şimdi ne olacak?" diye kafamızı kurcalarken, kitap ilerledikçe; özellikle kullanılan dilin etkisiyle beraber şiddetli bir okuma arzusuna kapılıyoruz.

O sırada Veronika beş kutu hap içip sonsuz uykusuna dalmayı bekliyor ve kendisiyle ufak bir muhakeme yaparak aydınlatıyor bizleri. Neden intihar etmek istediğini düşündükten sonra da sebeplerini sıralıyor. İlk olarak hayatındaki her şeyin tek düze gittiğini, yaşamak ve yaşlanmak istemediğini, vücudu yeterince dinç olmadığına yakalanacağı hastalıkları kaldıramayacağını söylüyor. İkinci sebebinin ise günümüz insanların bile yerden yere çarpan ağır bir problem olduğunu görüyoruz; Veronika, dünyada yaşanan her ne varsa yanlış olduğunu düşünüyor. Ama kendisinin bütün bu yanlışları düzeltebilmek adına yeterli çabayı sarf edemeyeceğini de çok iyi biliyor. Bu nedenle gitmek daha kolay geliyor ona. Sürekli varoluşsal sancılarla savaşıp yorgun düşmek ve durmaksızın gerçekleşen bu acımasız döngüyle mücadeleye girişmektense pes etmeyi seçiyor.

Peki bu düşünce karşısında hangimiz yargılayabiliriz onu? Zaten halihazırda hepimiz görünmez eller tarafından dayatılan normlara karşı ayakta kalmaya çalışmıyor muyuz? Her günümüz küçük bir meydan savaşına dönüşüyor mu ya da yaranlanmadan var olabiliyor muyuz bu aymaz toplumda?

İşte kahramanımız tam olarak bütün bu sorgulamaların içerisinde çıkamadığı için intiharı tercih ediyor. Fakat bir şeyler ters gidiyor ve ölmeyi beklerken akıl hastanesinde açıyor gözlerini. O an için kurtulmuş olsa da doktoru ilaçların kalbinde ciddi bir hasara yol açtığını söyleyerek bir hafta sonra ölmüş olacağını söylüyor. Ama içi rahatlamıyor Veronika'nın. O bir an önce bu gaddar dünyadan defolup gitmek istiyor.

Birkaç gün bile hayatın bu saçma sapan akışına katlanamayacağını düşünen genç kız, en azından "Son günlerimde ne yapmak isterdim," diye

düşünüyor bir süre. Hatta ilginç bir şekilde, "deli" diye yaftaladığı insanlarla arkadaş bile oluyor. Onların yaşam öykülerini dinledikçe artık var olmadığını zannettiği hislerini hatırlayarak başka bir evrende buluyor kendini. Nasılsa ben de deliyim mottosuyla aklına eseni yapıyor. Belki de bu zamana kadar yapmak isteyip de kınanmaktan çekindiği için yapamadığı şeyleri yerine getiriyor da diyebiliriz. Çünkü çok iyi biliyor ki ölüm bütün korkuları sıfırla çarpar.

Hastalardan biri olan Zedka ile gerçekleştirdiği sohbetler ve yürüyüşler zamanla çok iyi geliyor Veronika'ya. Hatta kendilerine "Kardeşlik" diyen grubun konuşmalarından da etkilenip onların oluşturduğu o küçük birliğe saygı duymaya başlıyor. Geceleri ise hastanede bulunan piyanoyu çalarak deyim yerindeyse kendinden geçiyor. Onu hayranlıkla izleyen Eduard da sanki Veronika'nın kalbinde yer alan unutulmuş duyguların bam teline dokunuyormuşçasına genç kıza gülümsemesi için bir sebep veriyor.

Bütün bu olanların akabinde Veronika'nın artık ölmek istemediğini fark ediyoruz. Çünkü ciddi bir dilemma yaşıyor. Günlerini böylesine dolu dolu gönlünce geçirdiği ve farklı hayatların farklı hikayelerine tanıklık ettiği anları bu zamana kadar pek yaşayamaması nedeniyle yeni düzen git gide hoşuna gidiyor. İlk defa öylesine değil de gerçekten dinliyor insanlar onu. Bir kenara atılan gereksiz bir eşya gibi davranmıyorlar ve sevildiğini hissettiriyorlar.

Biz de sevginin iyileştirici gücüne bir kez daha inanarak yaşamın her anının değerli olduğunu anlayabilmesi için belki de ölümle burun buruna gelmesi gerekiyordu diye geçiriyoruz içimizden. Aslında hepimiz biraz böyleyiz. Ciddi bir kaza veya badire atlattıktan sonra elimizdekilere daha çok sarılıyoruz. Yarınımızın olmayabileceği düşüncesi bizi hayata karşı daha cesur kılıyor ve ertelediklerimizi yerine getirebilmek adına cesaretimizi toplamamızı sağlıyor.

Veronika da tam olarak bu durumu tadıyor aslında. Kalbindeki şiddetli ölüm dürtüsü birkaç gün içerisinde yaşama isteğine dönüşürken; aşk, dostluk, özgürlük gibi kavramları ilk kez böyle derinden hissediyor ve yeniden anlamlandırıyor. Kitabın sonunda ise yine normal şartlarda yapmayacağı bir "deliliğe" imza atarak Eduard ile hastaneden kaçıp ölüme kapattığı gözlerini bu sefer çok daha parlak ve yenilenmiş bir hayata açıyor.

Yazar Paulo Coelho, bu romanıyla birlikte bir nevi kendi hayatından kesitler sunuyor bize. Nitekim

gençliğinin belirli bir döneminde akıl hastanesinde yattığını itiraf edip konuyu nasıl bu kadar başarılı bir şekilde detaylandırabildiğini anlamamızı sağlıyor. Biz de sözlerimizi, onun zorluklarla nasıl başa çıktığını aktardığı şu cümleleriyle noktallıyoruz:

"Uzun yıllar önce aklımı kaybettim diyebilirim. Çıldırım ve çok fazla meditasyon yaptım. Yazıyorum, çünkü bu benim bireysel efsanem. Çıldırmaya noktasına gelebilmek için yapmanız gereken ilk şey kendinizi kaybetmek. Yazıyorum, çünkü bu benim paylaşma yöntemim. Eğer paylaşmazsanız insan değilsiniz."

İki Dünya Arasında

İdris KENÇ

Bazı insanlar doğdukları yerden sadece kilometrelerce uzaklaşmaz. Zihinleri de uzaklaşır. Bunun ne demek olduğunu en iyi yaşayanlar bilir.

Bir gün aynı sofraya otursun. Aynı insanlarla çay içersin. Aynı mahalleden, aynı evlerden çıkmışsındır. Ama konuşacak konu bulamazsın. Kimse kimseye küs değildir. Kimse kimseyi sevmezlik etmez. Ama sohbet birkaç dakikadan sonra dönüp dolaşıp aynı yere gelir ve sen içinden şu cümleyi geçirirsin: "Artık hiçbir şey konuşmıyoruz."

Eskiden bunun beni üzmesine izin verirdim. Kendimi anlatmaya çalışırdım. Neden önemli gördüğüm şeylerin önemli olduğunu, dünyanın değiştiğini, bazı şeylerin başka türlü de düşünülebileceğini anlatmaya çalışırdım.

Sonra fark ettim ki mesele anlatamamak değilmiş. Mesele artık aynı yerden bakmamakmış. Bir taraf hayatı yaşadığı günün içinden kuruyor, diğer taraf sürekli yarını düşünüyor. Bir taraf için hayat geçim derdi, aile meseleleri ve günlük mücadelelerden ibaret; diğer tarafın zihni ise başka sorularla meşgul. Bu durum kimseyi daha değerli ya da daha değersiz yapmıyor. Sadece araya görünmez, aşılabilir bir mesafe koyuyor.

İnsan bu mesafeyi ilk fark ettiğinde çok uğraşır. Köprü kurmaya, herkesi yanında taşımaya, herkesi ikna etmeye çalışır. Ama bir yerden sonra yoruluyor. Çünkü bazı insanlar sizin anlattığınız şeyi duymuyor

değil; sadece ihtiyaç duymuyor.

İşte o noktada insanın öğrenmesi gereken zor bir gerçek var: Her ilişki aynı derinlikte olmak zorunda değil. Bazı insanlar hayatımızda düşüncelerimizi paylaşmak için vardır, bazıları ise sadece geçmişimizi paylaşmak için.

Olgunluk biraz da bunu kabul etmektir. Annenle, ağabeyinle, çocukluk arkadaşınla her şeyi konuşamıyor olman onları sevmediğin anlamına gelmez. Sadece ilişkinin şeklini değiştirmeyi öğrenmişsindir.

Ben artık geldiğim yere başka gözle bakıyorum. Orada beni büyüten insanlar var, hatıralarım var, çocukluğum var. Ama zihnimi besleyen şeylerin çoğu artık başka yerlerde. Eskiden bunu ihanet gibi görürdüm, şimdi hayatın doğal akışı gibi görüyorum.

Ne tamamen gidebiliyorsun ne de tamamen geri dönebiliyorsun. Bir yanın hâlâ geldiğin yerde kalıyor, bir yanın çoktan başka bir hayata geçmiş oluyor. Zamanla anlıyorsun ki mesele seçim yapmak değil; iki parçanın birlikte yaşamayı öğrenmek.

Çünkü bazı insanlar için hayat, bir kapıyı kapatıp diğerini açmak değildir. İki kapının arasında duran o eşikte yaşamaktır. Ve bütün mesele, o eşikte ayakta kalabilmektir.

Biz Ne Ara Bu Kadar Alışık?

Özgür BASUT

İnsan bazen içinde yaşadığı topluma dışarıdan bakabilse nasıl bir manzarayla karşılaşacağını merak ediyor. Muhtemelen ilk şaşkınlığı, kelimelerin bildiğimiz anlamlarını büyük ölçüde kaybetmiş olması yaratırdı. Yalan artık her zaman yalan sayılmıyor; yeterince kararlı, yüksek ve ciddi bir ses tonuyla söylenirse doğruluk ihtimali yükseliyor. Yüzsüzlük, biraz özgüvenle servis edildiğinde cesarete dönüşüyor. Çıkarıcılığın adı gerçekçilik oluyor, dün söylenenin bugün tam tersini savunmak ise “değişen şartları doğru okumak” gibi oldukça seçkin bir ifadeyle açıklanabiliyor. İnsan böyle zamanlarda ister istemez düşünüyor: Acaba biz kelimeleri ailede, okulda yanlış mı öğrendik, yoksa sözlüğün yeni baskısı çıktı da bizim mi haberimiz olmadı?

Eskiden yalan söyleyen insan en azından yakalanmaktan çekinirdi. Bugün ise bazen tam tersi oluyor. Birine söylediğinin doğru olmadığını anlatmak için belge çıkarıyorsunuz, görüntü gösteriyorsunuz, kendi eski sözlerini önüne koyuyorsunuz; fakat karşınızdaki öylesine büyük bir güvenle sizi reddediyor ki birkaç dakika sonra elinizdeki belgeye siz de kuşkuyla bakmaya başlıyorsunuz. Adam, kendi imzasının bulunduğu kâğıdı görünce bile “Ben öyle bir şey imzalamadım” diyebilecek bir ruh dinginliğine sahip. Bu dinginlik karşısında insan ister istemez etkileniyor. Çünkü siz gerçeği savunurken terliyorsunuz, o yalanı savunurken tansiyonu bile yükseltmiyor. Bir noktadan sonra “belki de adam haklı, bu imzayı ben atmış olabilirim” diyecek hâle geliyorsunuz.

Toplumsal hayatın en yorucu yanlarından biri de hafızanın giderek gereksiz bir özellik hâline gelmesi. Dün söylenen bir sözü bugün hatırlatmak neredeyse kabalık sayılıyor. “Ama siz geçen ay bunun tam tersini söylemiştiniz” dediğinizde, sanki karşınızdakinin özel hayatına izinsiz girmişsiniz gibi bir hava oluşuyor. Hemen “O günkü şartlar farklıydı” cümlesi devreye giriyor. Şartların tam olarak ne olduğu ise pek açıklanmıyor. Muhtemelen dünya eksenini birkaç derece kaydı, kıtalar yer değiştirdi ve dün yanlış olan şey bu sabah saat dokuz itibarıyla doğru hâle geldi. Bize de gelişmeleri anlayışla karşılamak düşüyor.

Elbette insanların düşünceleri değişebilir. Hatta yeni bilgi karşısında fikrini değiştirebilmek son derece sağlıklı bir davranıştır. Fakat fikir değiştirmekle, rüzgâr hangi yönden esiyorsa sandalyeyi o tarafa çevirmek arasında küçük de olsa bir fark vardır. İlke dediğimiz şey zaten hava güzelken ihtiyaç duyulan bir aksesuar değildir. İlke, şartlar değiştiğinde de insanın nerede duracağını gösterir. Eğer bir düşünce yalnızca işimize geldiğinde doğruysa, onun adı düşünce değil, kampanyalı üründür; şartlara göre alınıp satılır.

Yüzsüzlük meselesi de benzer bir dönüşüm geçiriyor. Eskiden bazı davranışların ardından insanın mahcup olması beklenirdi. Şimdi mahcubiyet, özgüven eksikliği olarak değerlendirilebiliyor. Bir insan sırada herkesin önüne geçerse “uyanık”, hakkı olmayan bir şeyi alırsa “işini bilen”, yaptığı yanlış için özür dilemezse “dik duran”, herkesten daha yüksek sesle konuşursa “lider karakterli” olabiliyor. Bu hızla gidersek yakında komşusunun bahçesini kendi arsına katan kişiye de “vizyon sahibi yatırımcı” dememiz gerekecek.

Oysa cesaret ile yüzsüzlük arasında oldukça basit bir fark var. Cesaret, doğru olduğuna inandığınız bir şey uğruna bedel ödemeyi göze almaktır. Yüzsüzlük ise yanlış yaptığınız hâlde bedeli başkasının ödemesini son derece doğal karşılamaktır. Fakat toplum bu iki kavramı birbirine karıştırmaya başladığında, yalnızca kelimeler değil, davranış

ölçüleri de değişiyor. Bir süre sonra insanlar “Doğru olan nedir?” sorusunu sormayı bırakıp “Bana hangisi daha çok yarar?” sorusuyla yaşamaya başlıyor. İkinci soru daha pratik olduğu için günlük hayatta hızla yayılıyor; ayrıca vicdan taşımaya göre daha hafif olduğu da söylenebilir.

Ahlaksızlığın normalleşmesi ise bütün bu sürecin en tehlikeli kısmı. Çünkü insan zihni tekrar edilen şeye alışıyor. İlk kez gördüğümüz bir haksızlık bizi öfkelenendiriyor. İkinci kez olduğunda şaşırmıyoruz. Üçüncü kez başımızı sallıyoruz. Dördüncüde “Zaten hep böyle” diyoruz. Beşincide ise konu açılırsa çayımızı karıştırmaya devam ediyoruz. Yanlış ortadan kalkmıyor, yalnızca evin eski koltuğu gibi gözümüze görünmez hâle geliyor. Orada olduğunu biliyoruz ama artık kaldırmaya üşeniyoruz.

Toplumların çürütmesi çoğu zaman büyük gürültülerle gerçekleşmiyor. Bir sabah uyanıp bütün değerlerin ortadan kalktığını görmüyoruz. Önce küçük bir yalana göz yumuluyor, sonra biraz daha büyüğüne gerekçe bulunuyor. Ardından yapılan haksızlık için “ama” ile başlayan uzun cümleler kuruluyor. Sonra “Herkes yapıyor” aşamasına geçiliyor. Bu aşama oldukça önemlidir; çünkü “Herkes yapıyor” cümlesi insanlık tarihinin en kullanışlı temizlik bezlerinden biridir. Ne yapılmış olursa olsun üzerine bir kez sürüldüğünde vicdani lekenin büyük kısmını çıkardığı düşünülür.

Bütün bunların arasında düzgün kalmaya çalışan insanın işi ise giderek zorlaşıyor. Bir süre sonra kendisini sorgulamaya başlıyor. Dürüst olmanın saflık, hakkını aramanın huysuzluk, prensip sahibi olmanın çağ dışılık olup olmadığını düşünmeye başlıyor. Çünkü günlük hayatın verdiği bazı mesajlar oldukça kafa karıştırıcı. Kurala uyan bekliyor, kuralı delen işini görüyor. Sessizce çalışan arka sırada kalıyor, bağırana öne geçiyor. Sözüne sadık kalan eski sözleriyle bağlı kalırken, dün ne söylediğini hatırlamayanlar büyük bir hareket serbestliği kazanıyor. Hafızasızlığın bile bazı dönemlerde kariyer avantajına dönüşebildiğini görmek insanı ister istemez düşündürüyor.

Asıl düşünsel sarsıntı da burada yaşanıyor.

İnsan, çocukluğundan beri öğrendiği değerlerle günlük hayatta gördüğü davranışların birbirini tutmadığını fark ediyor. Ona “Yalan söyleme, haksızlık yapma, başkasının hakkını yeme, verdiğin sözün arkasında dur” denmiş. Sonra büyümüş ve bir bakmış ki hayatın bazı bölümlerinde bunun tam tersi daha hızlı sonuç veriyor. Doğal olarak insanın kafası karışıyor. Çünkü bir tarafta anne babasının öğütleri, diğer tarafta hayatın saha uygulaması var. Teoriyle pratik arasında bu kadar büyük fark olunca insan kendisini kötü hazırladığı bir sınava girmiş gibi hissediyor.

Daha tuhafı, yanlış davranışların yalnızca yapılması değil, zamanla savunulmaya başlanmasıdır. İnsanlar artık bazı davranışları gizleme ihtiyacı bile duymuyor. Çünkü her yanlış için hazır bir açıklama bulunabiliyor. Çıkarıcılığa “gerçekçilik”, kabalığa “açık sözlülük”, tutarsızlığa “esneklik”, haksızlığa “hayatın gerçeği” dediğiniz anda sorun büyük ölçüde çözülmüş sayılıyor. Böylece davranış değiştirme yerine kelimeyi değiştiriyoruz. Çürümüş bir elmanın üzerine “organik olgunlaşmış meyve” etiketi yapıştırdınca daha yenilebilir olduğuna inanmak gibi bir şey bu.

Belki de en büyük tehlike, bütün bunların bir süre sonra kimseyi şaşırtmaması. Çünkü şaşırmak aslında insanın zihninde hâlâ bir ölçü bulunduğunu gösterir. “Bu kadar da olmaz” diyebiliyorsanız, demek ki kafanızda “olması gereken” diye bir yer hâlâ duruyor. Fakat zamanla “Bu kadar da olur” noktasına gelindiğinde sınırlar da sessizce yer değiştiriyor. Dün kabul edilemez bulunan bir davranış bugün tartışılır, yarın anlaşılır, öbür gün savunulur hâle geliyor. Birkaç yıl sonra ise yeni nesil bunun neden yanlış sayıldığını bile anlamayabilir.

İnsan bütün bu tablo karşısında sürekli öfkelenerek yaşayamaz. Zihin de beden gibi yoruluyor. Bu nedenle bazen gördüğümüz çelişkileri hafif bir tebessümle karşılamak zorunda kalıyoruz. Çünkü her tutarsızlığı ciddiye alsak günün yarısını eski demeçleri aramakla, diğer yarısını tansiyon ölçmekle geçiririz. Fakat gülüp geçmenin de bir sınırı olmalı. Çünkü uzun süre gülüp geçtiğimiz şeyler sonunda hayatın olağan parçası hâline gelebiliyor. İnsan bir gün dönüp baktığında, yıllar önce kabul edilemez bulduğu şeylerin ortasında gayet sakin biçimde kahvesini içtiğini fark edebilir.

Bu nedenle belki de yapılabilecek en basit şey, kelimelerin anlamını korumaktır. Yani amasız bir şekilde, yalana yalan, haksızlığa haksızlık, yüzsüzlüğe yüzsüzlük, çıkarıcılığa çıkarıcılık diyebilmek sanıldığından daha önemlidir. Çünkü yanlış davranışlara sürekli daha hoş isimler buldukça, zamanla onların yanlış olduğunu da unutuyoruz. Bir toplum önce davranışlarını değil, sözlüğünü kaybediyor olabilir.

Toplumların değerleri bir gecede çökmez. Önce küçük tavizler verilir, sonra bu tavizlere gerekçeler bulunur. Ardından gerekçeler alışkanlığa, alışkanlıklar kurala dönüşür. Bütün bunlar olurken hayat da son derece normal biçimde devam eder. Sabah insanlar işe gider, çocuklar okula bırakılır, alışveriş yapılır, akşam yemek yenir. Hiçbir yerde alarm çalmaz. Televizyonun köşesinde “Toplumsal değerler bugün yüzde 8,7 oranında geriledi” diye bir uyarı da çıkmaz.

Belki de çürümenin en rahatsız edici tarafı tam olarak budur: Gürültüsüz olması.

İnsan sonunda dönüp şu soruyu soruyor: Biz ne ara bu kadar alışık?

SiMPO YAPI AŞ

Hayallerin sınırı olmaz!
Ama bir yaşam alanı düşünün;
Güneş evinize doğsun,
Arkanız orman,
Önünüz Datça olsun,
Eviniz akıllı,
Manzaranız deniz olsun...

0546 476 23 04

Dön bak kendine: Yaşama Dair Notlar

Gül SESKİR / gulseskir@gmail.com

Sıradanlık mı yoksa biricik olmak mı?

Her şeyin bir normal bir de normal olmayanı var zihninizde. Normal insan, normal çocuk, normal yaşam... Herkes gibi olmak, ortalama yaşamlar, normal sayılıyor. Yaptığımız her şey, görünmez bir terazi tarafından tartılıyor sanki: "Bu yaptığın normal mi?" diye sorguluyoruz çevremizi. Bu arada normal, zaman içinde değişen bir konu. Dün normal olan bugün olmayabiliyor.

Bu kavramın kökeni Latince norma, yani "gönye" imiş. Toplamların inşa ettiği kurallar sistemi. Asıl soru şu tabii: Çoğunluğun düşündüğü, yaptığı şey normal sayılmakta (popüler kültür) ama bu onun her zaman doğru olduğu anlamına gelir mi? O zaman biricik olma özgürlüğümüz ne olacak? Bize uymayan her yaşam şeklini yanlışladığımızda yeni bir fikrin doğma ihtimalini de öldürüyor olabilir miyiz?

Gelin farklı fikir liderlerinin "Normal" tanımlarına bakalım:

- Varoluşçu bakış: "Normal" kavramına daha kuşkuyla yaklaşılır. Her insan kendi içinde biriciktir; dolayısıyla herkesi içine alan tek bir norm, insan doğasının çeşitliliğini açıklamakta yetersiz kalır.

- Kuralcı yaklaşım: Aristoteles'in "altın orta" (aşırılıklardan kaçınma) felsefesi buna örnektir.

- Michel Foucault: Fransız filozof Foucault, toplumdaki "normal" ve "anormal" tanımlarını iktidarın ve kurumların belirlediğini söyler.

- İşlevsel yaklaşım: Normali, bireyin içinde yaşadığı toplumda kendi potansiyelini yaşarken, sisteme zarar vermeden var olabilmeye becerisi olarak tanımlar. Normal; statik bir an değil, çevreye sürekli "uyum sağlama" sürecidir.

Modern insana gelirsek, sosyal medyanın da yoğun desteğiyle "istatistiksel normal olanların" dayatıldığı bir ortamdayız. Örneğin; ideal evlilik yaşı, ideal beden ölçüleri tamamen istatistiksel verilerin bize "normal" olarak dayatılmasından ibaret değil midir?

Spiritüel bakışa göre "normal", bireyin özünü unuttuğu ve otomatik pilota yaşadığı bir uyku halidir. Yani aslında kolay olanı seçmek, güvenli alanda kalmak normal tanımı...

En basit haliyle "zihin, bilinmeyenenden korkar"

önermesi pek çok şeyi açıklığa kavuşturuyor sanki. Zihin kendini güvende hissetmek için herkesin yaptığını yapmak, denemişi denemek ister. Beyin buna programlıdır.

Bir de günümüzde bir "marjinal" söylemi dolaşıp duruyor. Marjinal olan, normal kabullenmiyor. "Ben marjinalim, herkes bana uysun, ben neden herkese uyayım?" diyor. Burada da bir noktada yozlaşma başlıyor. Marjinalite egoyu şişiriyor ve yine özümüzden uzaklaşmış oluyoruz. Azı karar, çoğu zarar bir durum...

Nörobiyolojik bakış açısı benim oldukça ilgimi çeken bir bakış açısı sunuyor. Spiritüel alanların "normal" kabul ettiği kalıpları beyindeki fiziksel yapılar, sinir ağları ve evrimsel mekanizmalar üzerinden açıklıyor. Spiritüel uyanış veya "toplumsal hipnozdan çıkış" olarak adlandırılan durumlar, nörolojide beyin dalgalarındaki değişimler, nöroplastisite ve bilişsel filtrelerin esnemesi gibi süreçlerle ilişkilendiriliyor.

Nöroplastisite, beynin yaşam boyunca yeni deneyimler öğrenme ve çevresel değişimler karşısında kendini yeniden şekillendirme, yeni sinir bağlantıları kurma ve bazı hasarları onarma yeteneği olarak tanımlanıyor. Beynin sürekli yenilenmesi diyebiliriz.

Eskiden beynin yetişkinlikte değişmez bir yapıda olduğu düşünülürken, günümüzde nöroplastisite sayesinde beynin deneyimlerle yeniden şekillenebildiği biliniyor. Düzenli meditasyonun, beynin gri madde yoğunluğu ve bazı sinaptik bağlantıları üzerinde değişiklikler yaratabildiğini gösteren çalışmalar dahi bulunuyor. Spiritüel farkındalık olarak tanımlanan deneyimlerin, sinapslar arasındaki bağlantılar ve beynin otomatik tepki mekanizmaları üzerinde değişiklikler yaratabileceği düşünülüyor.

Sonuç olarak bireyin, toplumun "normal" kabul ettiği korku ve stres tabanlı bazı otomatik tepkilerinden uzaklaşması mümkün olabilir.

Şimdi bu bilgiler ışığında siz karar verin: Sonsuz değişim, dönüşüm, yenilenme mi normal; yoksa güvenli alanda herkes gibi yaşayıp beyni az zorlamak mı?

Müşteri memnuniyetini çok önemsiyoruz!

**Güvenli
yarınlar için
her zaman
yanınızdayız**

HİZMETLERİMİZ

- Trafik Sigortası
- Kasko Sigortası
- Tamamlayıcı ve Özel Sağlık Sigortaları
- Konut Sigortası
- İşyeri Sigortası
- DASK Sigortası
- Yurtiçi ve Yurtdışı Seyahat Sigortaları

**UYGUN FİYAT TEKLİFİ ALMAK
İÇİN BİZE ULAŞIN!**

0533 395 9903
AYSEL
KOCAOĞLAN
ayselkocaoglann@gmail.com

0532 066 7838
DOĞANCAN
KOCAOĞLAN
axadogancan@hotmail.com

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/C Datça / Muğla

Harun BASUT

Gölgenin Bittiği Yer

Güneş ufka yaklaştıkça gölge uzar. Güneş yükseldikçe gölge küçülür.

Ve ışık tam tepene geldiğinde, gölgen neredeyse ayaklarının altında kaybolur.

İnsan da böyle olabilir mi?

Işıktan uzaklaştıkça gölgelerimizi büyütüyor olabilir miyiz?

Korkularımız, öfkemiz, hırslımız, kıskançlığımız, sahip olma arzumuz, kendimizi başkalarından üstün ya da değersiz görmemiz...

Belki bunlar gerçekten bu kadar büyük değildir. Belki ışığımız çok aşağıdadır.

Fakat insan garip bir şey yapar: Işığı yükseltmek yerine gölgesiyle savaşıyor.

Öfkesini yok etmeye, korkusunu bastırmaya, egosunu öldürmeye çalışır. Kendisinde görmek istemediği ne varsa karanlık ilan eder.

Ama insan kendi gölgesine saldırdıkça kimi döver? Gölgeyi mi? Yoksa kendisini mi? Çünkü gölge senden ayrı değildir. Daha da önemlisi, gölgenin oluşabilmesi için ışık gerekir. Mutlak karanlıkta gölge yoktur. Bu yüzden belki gölgelerimiz yalnızca karanlığımızı değil, içimizde hâlâ bir ışığın bulunduğunu da haber verir.

O halde mesele gölgeyi yok etmek olmayabilir. Mesele ışığı yükseltmektir. Farkındalık yükseldikçe korku küçülür. Anlayış yükseldikçe yargı küçülür. Merhamet yükseldikçe öfke küçülür. Bilinç yükseldikçe "ben" dediğimiz o büyük hikâye küçülür.

Ve burada daha rahatsız edici bir soru belirir: Işık yükseldikçe gölge küçülüyorsa, ışık en tepeye ulaştığında "ben"e ne olur? Belki insanın asıl korkusu karanlık değildir. Belki asıl korkumuz, ışığın bizi tamamen aydınlatmasıdır.

Çünkü karanlıkta saklanabiliriz. Kimliklerimizin, yaralarımızın, başarılarımızın, inançlarımızın arkasına gizlenebiliriz. Ama ışık tam tepemize geldiğinde saklanacak yer kalmaz.

Belki o zaman insan gölgesini kaybetmez. Gölgesinin kendisi olmadığını fark eder. Ve tam burada son bir soru kalır: Gölgeni görebiliyorsan, gölge sen değildir.

Bedenini görebiliyorsan, yalnızca beden misindir? Düşüncelerini duyabiliyorsan, düşünce sen misindir? Korkunu fark edebiliyorsan, korkan kimdir?

Ve bütün bunların farkında olanı da fark ettiğin anda... Işığa bakan kimdir?

Belki yolculuğun sonunda cevap bulunmaz. Belki yalnızca soru soran kaybolur. Ve gölgenin bittiği yerde geriye karanlık değil ışık kalır.

Yumurtanın Üstündeki Rakamlar

Dyt. Canan Kaplan ERMIŞ

Bugün konumuz anne sütünden sonra en iyi süper besin olan yumurta amaaa yumurta derken; en iyi kaliteli protein olması, inanılmaz tok tutması, içeriğinin çok güzel olması, çok kaliteli bir protein kaynağı olmasını konuşmayacağız. Bunların yerine yumurta alırken nelere dikkat etmemiz gerekiyor yumurtanın üstünde illaki gördüğünüz o rakamların ne anlama geldiğini ifade eden bir yazı paylaşacağım. Hadi buyursunlar...

Öncelikle insan tüketimi için piyasaya sunulan yumurtalar, A sınıfı sofralık yumurta olarak adlandırılır. Bu yumurtaların kabuğu üzerinde yer alan kodlar, yumurtanın üretim yöntemi ve kaynağının izlenebilmesini sağlar.

Yumurta kabuğu üzerinde bulunan bilgiler şunları içerir:

1. Yetiştirme Metodu Kodu: Bu kod, tavuğun hangi üretim yöntemine göre yetiştirildiğini gösterir ve tek hanelidir;

- 0 - Organik yetiştiricilik
- 1 - Açık dolaşıma erişimi olan (free range) yetiştiricilik
- 2 - Kafessiz (kümes) yetiştiricilik
- 3 - Kafesli yetiştiricilik

2. Ülke ve İşletme Bilgileri: Yetiştirme metodu kodunu takiben gelen bölümdedir;

- Ülke kodu (örneğin Türkiye için TR),
- İl trafik kodu,
- İşletmeye özgü numara yer alır. Bu bilgiler, yumurtanın hangi ülkede ve hangi işletmede üretildiğini gösterir.

3. Kümes (Sürü) Numarası: Kodun sonunda yer alan kümes numarası, yumurtanın hangi kümede bulunan sürüden elde edildiğini belirtir.

Bu kodlar; kolayca görülebilir, okunaklı ve en az 2 mm yükseklikte olacak şekilde yumurta kabuğu üzerine damgalanır. Ayrıca A sınıfı yumurtalarda, isteğe bağlı olarak yumurtlama tarihi de kabuk üzerine eklenebilir.

Yumurtanın üstünde bulunan bu kodlar

bize şu faydayı sağlıyorlar; bu yumurtanın üretim yöntemi ve kaynağı hakkında bilgi veriyorlar. Eğer ki aldığınız yumurtada kod yoksa bu A sınıfı bir yumurta olmayabilir. Çünkü A sınıfı yumurtalarda bu kodların yer alması zorunludur.

Bazen köy yumurtası dediğimiz yumurtaların aslında çok da iyi olmadığını ya da merdiven altı üretimlerin çok yaygın olduğunu, ucuz yumurta diye hormonla bastırılmış tavuklardan elde edilen yumurtaların olduğunu haberlerde sık sık görüyorsunuzdur Özellikle bu bilgi bu anlamda size çok faydalı olacaktır diye düşünüyorum.

Bu nedenle aldığınızda biraz daha dikkatli olmalı ve aslında her zaman dediğimiz gibi etiket okumalısınız. Marka takibinden ziyade her zaman belli seviyede etiket okuma ve okuduğunun ne anlama geldiğini bilmelisiniz.

DİSA
İNŞAAT ve GAYRİMENKUL

İnşaata Dair Her Şey...

Bülent ZEYİN

Dijital Girdap

"Nasılsın?" "İyi, senden ne haber?" "Neler yapıyorsun?" "Ne olsun işte, uğraşıyoruz..." "Ee başka neler var..."

Bu cümleler size de tanıdık geldi mi? Bir masanın etrafında toplandığımızda sohbetimiz artık bu birkaç basmakalıp, içi boşaltılmış kelimeden öteye geçemiyor. Artık birbirimizle gerçekten konuşmıyoruz, tartışmıyoruz, fikirlerimizin sınırlarında dolaşamıyoruz. Zihnimize gerçekten savunulacak, üzerine düşünülecek bir fikrimiz kaldı mı; yeni bir fikir geliştirebiliyor muyuz, bu da ayrı bir muamma.

Mekanik cümlelerle başlayan diyaloglar birkaç dakika içinde tıkanıp kalıyor. Cümlelerin sonundaki soru işaretleri artık bir merak uyandırmıyor, bir keşif arzusu doğurmuyor. Tam tersine; düşünmekten, gerçekle ve karşımızdaki insanla yüzleşmekten bizi alıkoyan birer çengele dönüşüyor. Farkında bile olmadığımız bir iletişimsizlik girdabının içinde sürükleniyoruz.

Derinleşemiyoruz. Çünkü derinleşmek; kendi zihninde bir düşünceyi demleyebilmeyi, zihinsel emek vermeyi, karşındakini gerçekten dinleme sabrını ve kendi iç dünyanı açma cesaretini gerektirir. Masadaki bu kısırlık belirdiğinde üzerimize ağır bir çaresizlik çöküyor: Karşımızdaki dostumuzla, sevgilimizle veya arkadaşımızla paylaşacak tek bir nitelikli fikrimizin kalmadığı gerçeğiyle yüzleşmek.

İşte tam bu noktada, o çengellerden kaçmak ve "saçmalama" korkusunu bastırmak için zihnimiz bir çıkış yolu arar. Elimiz refleks olarak masadaki ekrana uzanır.

Ancak bu basit bir konfor tercihi değildir; zihnin kendi kısırlığıyla yüzleşirken duyduğu o keskin acıdan kaçmak için geliştirdiği otomatik bir savunma mekanizmasıdır. Sığındığımız o yer —Reels videoları, akıp giden bildirimler, başkalarının vitrin hayatları— bize hakiki bir çözüm sunmaz. Bizi o anlık zihinsel gerilimden ve sancıdan kurtarıırken, zihnimizi daha da yüzeyselleştirir ve bir sonraki sohbet için bizi daha donanımsız bırakır.

Aldous Huxley'nin Cesur Yeni Dünya'sında insanlara sunulan "soma" uyuşturucusu tam olarak buydu: İnsanlar varoluşsal sancılar karşısında çaresiz kaldıklarında soma alıp uyuşuyorlardı. Bizim dijital sığınağımız da modern somamız — kendi zihinsel kuraklığıyla yüzleşmemek için sığınılan bir uyuşma alanı.

George Orwell'in 1984'ünde birey, sistemin açık baskısına, korkuya ve yasağa karşı amansız bir zihinsel mücadele vermek, direnmek ve emek harcamak zorundaydı. Oysa bugün maruz kaldığımız dijital yönlendirme Orwell'in acı dolu dünyasından ziyade, Huxley'nin hazla uyuşturan dünyasına dönüştü. Günümüz iletişim düzeni bizi zorla bastırmıyor; aksine zahmetsiz doyumlarla, sonsuz akışlarla ve sahte bir konforla kucaklayarak direnme arzumuzu elimizden alıyor. Fikir üretmek ve biriyle gerçekten bağ kurmak zihinsel bir emek gerektirirken; ekranın sunduğu zahmetsiz sığınak, insanı zihinsel bir teslimiyete sürüklüyor. Sistem bizi artık korkutarak değil, oyalayıp ehlileştirerek sessizleştiriyor.

Sohbet bitti; çünkü biz tıkanmayı, bocalamayı ve o rahatsız edici sessizliği bir iletişim imkânı olarak görmeyi bıraktık. Her sığındığımızda, masadaki insanı biraz daha yalnızlaştırıyor, kendimizi de girdabın dibine biraz daha çekiyoruz.

Bu döngüyü kırmamızın tek yolu, o kapıları kapatıp masadaki çaresiz, sıgı kalmış anla yüzleşmektir. Belki de yeniden konuşabilmeyi öğrenmek, önce ayaklarımıza takılan o çengelleri fark etmek ve "Artık konuşmıyoruz" diyebilme cesaretini göstermekle başlayacak.

Sahi, yüzleşmekten kaçmak yerine masaya bıraktığımız telefonları ters çevirmenin vakti gelmedi mi? O masada beliren rahatsız edici sessizliği göğüslemek, o tıkanıklığı birlikte kabullenip o anda kalabilme cesaretini göstermek belki de hakiki iletişimin ilk adımıdır.

Bunları biliyor muydunuz?

İnsan vücudundaki atomların önemli bir kısmı yıldızlarda oluşmuştur. Karbon, oksijen, demir gibi elementler eski yıldızların içinde meydana gelmiş ve yıldız patlamalarıyla uzaya yayılmıştır. Bu yüzden "yıldız tozundan yapılmışız" sözü şiirsel olduğu kadar bilimsel bir gerçeğe de dayanır.

Bazı mantarlar böceklerin davranışlarını değiştirebilir. Ophiocordyceps türü mantarlar karıncaların sinir sistemini ve davranışlarını etkileyerek onları mantarın çoğalması için uygun yerlere yönlendirebilir.

Venüs'te bir gün, bir yıldan daha uzundur. Venüs kendi eksenini etrafında çok yavaş döner. Bir dönüşü yaklaşık 243 Dünya günü sürerken, Güneş'in çevresindeki bir turu yaklaşık 225 Dünya günüdür.

Düşüncelerden süzülenler

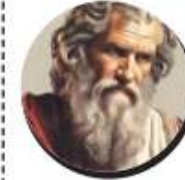

"Hayat geriye bakarak anlaşılır, fakat ileriye doğru yaşanır."

Søren Kierkegaard

"Olgunlaşmak, bütün hayallerimizi terk etmek değil; hangilerinin gerçekleşmeye değmediğini anlamaktır."

Nicolás Gómez Dávila

"İnsanları rahatsız eden şeyler değil, şeyler hakkındaki düşünceleridir."

Epiktetos

"İnsan çoğu zaman sahip olmadığı şeylerin peşinden koşarken, elinde bulunanların değerini ancak onları kaybettiğinde anlamaya başlar."

Arthur Schopenhauer

"İnsan kendisini ne kadar çok anlamaya çalışırsa, içinde kesin cevaplardan çok yeni soruların ve çözülmesi zor çelişkilerin bulunduğunu fark eder."

Emil Cioran

"Karakter, insanın kaderidir."

Herakleitos

İçişleri Bakanlığı: "Telefonda kendisini polis, asker, savcı olarak tanıtip, ADINIZ FETÖ/PDY vb. TERÖR ÖRGÜTÜ SORUŞTURMASINA KARIŞTI diyerek para ve altın isteyenlere inanmayın."

DÜN'DEN BUGÜN'E

İlk Tunç Çağı ve Ateşin Efendileri

Okan ÖZALP arkeologdatca@gmail.com 0543 893 5417

Zaman Otobüsü'nün gösterge panellerinde M.Ö. 3000'li yılların tarihi belirdiğinde, motorun o kendine has hafif titreşimi durdu. Otobüsün dairesel pencerelerinden dışarı bakan Aleyna ve Kaan, sislerin arasından beliren antik bir yerleşkeye gözlerini diktiler. Burası, Erken Transkafkasya Kültürü'nün tam kalbi; Doğu Anadolu'daki bir Tunç Çağı köyüydü.

Otobüsün kapısı tıslayarak açıldığında nemli toprak ve tütsüyü andıran hafif bir duman kokusu genizlerini yaktı. Etrafta, köşeleri yuvarlatılmış, dörtgen planlı ve dal örgü tekniğiyle yapılmış kulübeler yükseliyordu. Aleyna, elindeki tarama cihazını ayarlarken Kaan sabırsızca ilk kulübeye doğru adım attı.

İkili, kulübelere birinin ahşap kapı aralığında içeri süzülürdü. Tavanın ortasındaki ışık deliğinden içeri süzülen gün ışığı, odanın ortasındaki dumanı yırtıp geçiyordu. Bu delik, düz ve kırlangıç kanadı gibi üst üste konmuş kirişlerle yapılan kubbemsi tavanın dumanını dışarı tahliye eden harika bir baca sistemine hizmet ediyordu.

Odanın tam merkezinde, insan yaşamının tüm akışını değiştiren o ana unsur duruyordu: Ana ocak.

Kaan, ocağın çevresini incelerken gözlerine inanmadı. "Aleyna, şuna bak! Sadece bir ateş çukuru değil burası; tam anlamıyla bir mühendislik harikası!"

Gerçekten de ocağın içinde ateşi düzenlemeye yarayan pişmiş topraktan at nalı şeklinde bir sehpa (ocak ayağı) duruyordu. Yanında ise pişirme kaplarının devrilmesini önleyen ters koni ve makara biçimli ocak ayakları yer alıyordu. Ocağın çevresinde ise zamanın durduğunu kanıtlayan objeler saçılmıştı:

Siyah ağırlıklı ve saman katkılı çanak-çömlekler, çakmaktaşı dilgiler, obsidiyen ok uçları, birkaç tane bakır bız, öğütme taşları ve yere kazılmış huni biçimli bir dibek.

Odanın kenarında ise ana ocağa ek olarak, kor veya tezek konularak yemek pişirmeye yarayan daha küçük at nalı biçimli ikinci dereceden bir mangal ocak ile yufka yaymaya yarayan pişmiş topraktan sabit bir test bulunuyordu.

Aleyna, odanın duvara yakın kısmındaki özel bir

platforma doğru yaklaştı. Burada tabana sabitlenmiş, kilden yapılmış, üç boynuzlu ve çift spiral bezemeli bir közlük duruyordu.

"Kaan," dedi Aleyna heyecanla. "Bu sıradan bir pişirme alanı değil. Pulur/Sakyol ve Sos Höyük'te örneklerini gördüğümüz o kutsal közlüklerden biri bu! Bak, boynuzların uçlarında insan yüzü betimlemeleri ve şerit bezemeler var. Ateş sadece beslenmek ya da ısınmak için değil; inanç dünyalarının da tam merkezinde yer alıyor."

Kaan yere çömelerek pişmiş topraktan yapılmış, U şeklindeki ve çift boynuzlu seyyar közlüğü inceledi. Közlüğün sıcaklığını odanın diğer köşelerine taşımak ya da ateşi doğrudan temas ettirmeden harlamak için tasarlanmış bu kapların üzerindeki ince işçilik, Küllüoba'daki kalıptan çıkmışçasına düzgün prizma ayakları andırıyordu. Antik çağın insanı, ateşe hükmetmeyi başardığı an metalleri eritmeyi öğrenmiş; Kalkolitik Çağ'dan itibaren savunmasını, sanatını ve ticaretini baştan aşağı değiştirmişti.

Aniden dışarıdan gelen ayak sesleri ve ayaküstü mırıldanılan ritüel şarkıları duyuldu. Antik dönemin ocakçıları, kutsal közlüklerine yağ yakmak ve bereket tanrıçasına sunuda bulunmak üzere yapıya yaklaşıyordu.

Aleyna, Zaman Otobüsü'nün uzaktan kumandasını çıkardı. "Sanırım dumanı tüten bu büyüleyici çağa veda etme zamanımız geldi Kaan. Ateşi sadece kontrol etmemişler; ona bir ruh ve mimari giydirmişler."

İkili, ellerindeki tarama verileri ve gördükleri zanaat karşısındaki büyülenmişlikleri ile Zaman Otobüsü'ne doğru geri koştu. Kapılar kapandığında, pencerelerinden son bir kez baktılar: Dal örgü kulübelerin çatısındaki ışık deliklerinden yükselen dumanlar, Tunç Çağı'nın gökyüzüne karışmaya devam ediyordu.

Kaynakça: BENGİ BAŞAK SELVİ, ORTA VE DOĞU ANADOLU'DA İLK TUNÇ ÇAĞI'NDA ANDIRONLAR VE KÖZLÜKLER, Yüksek Lisans Tezi, 2015.

Ali KAYA / Telefon: 05300116556

Hepinize en içten duygularıyla, başarılar, mutluluklar ve sağlıklı yıllar diliyorum... Bir ay sonra yine sizlerle kavuşmamızdan mutluluk ve sevinç duyuyorum...

Sizlere, "sağlıklı bir yaşam için yardımcı olabiliyorsam" çok çok mutluluk duyuyorum.

Yaşamımdaki en büyük arzum insanlara her zaman faydalı ve yardımcı olmaktır...

Değerli okuyucularımlar...

Sabah, uykumuzdan uyandıktan sonra, giyinip dışarı çıkmamız şart... O sabahın temiz havasını almamız, yürümemiz çok çok önemli ve de çok faydalı...

Aç karnımıza bir bardak su içmemiz çok önemli... Ve kahvaltımızı da yapmamız şart... Sabaha kadar midemiz, yatmadan önce, 2 saatte sindirimini yaparak, çorba haline gelen yiyecekleri önce ince bağırsağımıza, sonra kalın bağırsağımıza bu çorba yolların...

İnce bağırsağımızda gıdalar emilerek kana karışır... Bu oluşan kan önce böbreklerimizde giderek orada süzülürler... Su kısmını idrar yoluyla dışa atarız...

Taze kan, akciğerlere kalp tarafından, basınçla damarlarımızca gönderilir... Taze kanımız akciğerlerimizde oksijeni alır...

Bu temiz kanımız yine kalbimizin çalışmasıyla bütün vücudumuza, beynimize dahil, kılcal damarlarca ulaştırılır ve beslenmeyi sağlarlar...

Bu gece gündüz, ölene kadar hep bu sistemle devam etmektedir...

Çok değerli dost okuyucular...

Ülkemi, insanlarını çok çok seviyorum... Datça'yı da aynen çok çok seviyorum... Doğasını, denizini, insanlarını, bademini, sebzeyi ve de meyvelerini, balını, badem helvasını, doğal ekşi mayalı ekmeğini...

Ekim ayından Mayıs sonuna kadar hanımla beraber Datça'da kalıyoruz... Hanım ve ben Datça'da 6 yıldır kışın kalıyoruz... Çok çok mutluyuz...

Sahilleri beraber yürütüyoruz... Sigarayı hiç kullanmadık... Yemeklerimize çok dikkat ediyoruz... Ekmek az yiyoruz...

Hep ekşi mayalı, tam tahıl, her öğün 1-2 dilim...

Akşam en geç saat 6'da yemek yiyoruz... Yemek yerken su içmiyoruz... Yemekten sonra da hemen su içmiyoruz... Sebebi çok önemli...

Midemize safra kesesinden, öd'den, pankreastan sıvılar akar ve gelir... İşte bu sıvılar, midemizin yemekleri hazmetmesinde çok yardımcı olurlar... Ve midemiz 2-3 saat içinde yemekleri hazmeder...

Eğer biz yemek yerken su içersek ve yemekten sonra da su içersek... midemiz kendisine gelen sulara mahrum kalıyor... Mayalanma da olmadığı için yemeklerin sindirimi zorlaşıyor...

Çok sıvı olunca mide çalışmadan, o çorba kıvamına gelen bulamacı ince bağırsağa gönderiyor ve normal sindirim olmuyor...

O nedenle yemekten önce su içiyoruz, yemek yerken ve yemekten sonra su içmiyoruz...

İşte o zaman midemiz, kendisine gelen sıvılarla rahat bir sindirim yapıyor... En az 2 saat çalışarak sindirimi bitiriyor... Vücudumuzun ihtiyacı olan kan oluşuyor...

Eylül'de beş duyumuz...

Yaşam alanınıza hijyen ve estetik katar

Yağmur Mermir

0507 921 02 04

PI ELEKTRİK ELEKTRONİK

Dünya ile bağınız kopmasın

ANAHTAR TESLİMİ ELEKTRİK UYDU - KAMERA BİLGİSAYAR TAMİR ve SATIŞI

0545 901 47 17 - www.pielektronik48.com

ozgurbasut@gmail.com

Özgür BASUT

Eleştiri Olmadıkça Eleştiriye Açığız

Siyasetin kendine özel bir sözlüğü vardır. Kelimelerin anlamı, bazen kullananın makamına göre değişir. "İfade özgürlüğü" kürsüde kıymetlidir; vatandaşın eline geçtiğinde dikkatle kullanılması gereken bir alete dönüşebilir. "Eleştiri" de böyledir. Sözlükte bir kararın, düşüncenin ya da icraatın sorgulanmasıdır; siyasette ise zaman zaman "beni yeterince övmeyen cümle" anlamına gelir.

Bir siyasetçiye "Bu kararınız yanlış" dediğinizde normal şartlarda bunun adı eleştiridir. Fakat hassas siyasi bünyelerde cümle önce incelemeye alınır. "Yanlış" kelimesi fazla mı serttir, tonunda kötü niyet var mıdır, nokta gereğinden kuvvetli mi konmuştur? Böyle giderse vatandaşın "Başarısız oldunuz" yerine, "Başarıyla aranızda henüz istenilen düzeyde diplomatik temas kurulamadı" demesi gerekecek.

Eleştiriye hakaret torbasına atmanın avantajı da yok değil. Eleştiriye cevap vermek zahmetlidir. "Bu proje neden bu kadar pahalıya mal oldu?" sorusu hesap ister. "Dün söylediğinizle bugün söylediğiniz neden çelişiyor?" sorusu hafıza ister. Buna karşılık "Şahsıma yönelik sistematik saldırılar var" cümlesi son derece ekonomiktir. Hem sorudan kurtulursunuz hem tartışmanın yönünü değiştirirsiniz.

Vatandaş "Yol neden yapılmadı?" der, cevap gelir, "Bizi yıpratmaya çalışıyorlar." Vatandaş "Ben sizi değil, yolu soruyorum" diye üsteleğinde ise saldırının boyutu büyür. Birkaç soru daha sorarsa asfalt bekleyen sıradan vatandaş, farkında olmadan organize bir yapının mensubuna dönüşebilir.

Siyasetin maharetli numaralarından biri de soruyu cevaplamak yerine soranı tartışmak. "Neden böyle yaptınız?" diyen kişiye "Sen kimsin?" diye cevap verilince mesele yönetimden terbiyeye geçer. Sonunda kararın doğru olup olmadığı değil, vatandaşın hangi kelimeleri kullanmaya yetkili olduğu konuşulur. Yönetim hatası ikinci plana düşer, üslup devlet meselesi hâline gelir.

Oysa siyasetçi olmak, eleştirilmeyi de kabul etmek demektir. Kamu adına karar veren, bütçe kullanan ve toplumu yöneten bir kişinin yalnızca alkış beklemesi, lokanta açıp müşteriden sadece "Çok güzel olmuş" yorumunu bekleyen esnafa benzer. Vatandaş hesabı da öder, kötü bulursa söyler. Garsonun masaya avukat çağırması ise pek alışılmış bir hizmet değildir.

Bir de meşhur "Eleştiriye açığız" cümlesi vardır. Fakat kimsenin övgüye tahammül sorunu yoktur. Asıl sınav "Bu yaptığınız yanlış" dendiği anda başlar. Siyasetçi gerekçesini anlatıyor ve cevap veriyorsa eleştiriye açıktır. İlk işi avukatını aramaksa, başka bir şeye açıktır.

Elbette hakaret, küfür ve kişisel aşağılama eleştiri değildir. Ama bir siyasetçinin rahatsız olması da söylenen sözü kendiliğinden hakarete dönüştürmez. Siyaset makamı kişisel konfor alanı değildir. Makama, yetkiye ve alkışa talip olan, eleştiriye de talip olur. Paket böyledir.

Üstelik eleştiriye susturmak eleştiriye yok etmez. İnsanlar yine düşünür, yalnızca söylememeye başlar. Yönetici de zamanla çevresinde herkesin kendisini onayladığı yapay bir dünya kurar. Oysa eleştiri siyasetçinin düşmanı değil, hatalarını haber veren alarmıdır.

Sonuçta ayırım basittir: Hakaret kişiyi aşağılar, eleştiri yaptığı işi sorgular. Demokratik siyasette eleştirinin en iyi cevabı dava dilekçesi değil, iyi yönetimdir.

Ama cevap zayıf, sabır kısa olunca daha kolay bir cümle vardır: "Bana hakaret edildi."

Ne de olsa bazı siyasetçiler için eleştiriyle hakaret arasındaki fark çok nettir: Övgü henüz başlamadıysa, tehlike başlamış demektir...

Solucan

Yağmur Tic. İnş. Yay. Ltd. Şti. Adına Sahibi:

Ahmet BASUT

Genel Yayın Yönetmeni ve

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:

Özgür BASUT

Sayfa Editörü: Ö. Kaya HANZEY

Grafik: Gülseren ÇİMENTAY

Baskı: Akademi Matbaa - Davutpaşa Cd. Güven İş Merkezi D Blok No: 114 Topkapı - İstanbul

Gazetede yer alan makale, yorum, haberler ve ilanlardan yazarları sorumludur.

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/D Datça-Muğla - 0252 712 81 04 - 0532 590 23 45

www.gazetesolucan.com - gazetesolucan

winsa

Modern Yapılar İçin Güçlü Dokunuşlar

Erva İnşaat, alüminyum doğrama, kapı ve pencere sistemleri, demir doğrama, kepenk sistemleri, panjur, sineklik, duşa kabin, küpeşte korkuluk, çelik kapı, açılır cam balkon uygulamalarında ve inşaat, tadilat, dekorasyon çözümleri ile kalite, estetik ve dayanıklılığı bir araya getiren güvenilir bir çözüm ortağıdır.

Modern mimarinin ihtiyaçlarına uygun, fonksiyonel ve uzun ömürlü uygulamalar sunan Erva İnşaat, aynı zamanda sektörün öncü markalarından WİNSA'nın yetkili satıcısı olarak, yüksek standartlarda PVC doğrama çözümlerini uzmanlıkla hayata geçirir. Profesyonel ekibi, titiz işçiliği ve müşteri memnuniyetini merkeze alan yaklaşımıyla Erva İnşaat, yaşam ve çalışma alanlarınıza değer katan kalıcı çözümler üretir.

ADRES:

Datça Mah. Kazım Yılmaz
Blv. No: 96 B/2 Datça/Muğla

İLETİŞİM:

Erkan TEMEL
0252 712 33 00
0506 990 90 87
etemel829@gmail.com